

FUČÍKOVSKY VOLÁM: LIDÉ, ČTĚTE!

Rozhovor s dramaturgem a lektorem Janem Šotkovským

Po nějaké době nejsi na Pikniku lektorem v porotě, ale vedeš seminář. Jak velká je to pro tebe změna?

Zase tak velká změna to není. Pro mě je to po roční či dvouleté absenci vůbec návrat do Volyně. Chtěl jsem se sem vrátit, jenomže druhý víkend už tu být nemůžu, takže mi kolegyně Bezoušková nabídla seminář. Změna je to pro mě v tom, že mám trochu volnější režim. Vzhledem k tomu, jak je letos nabitý program, je být porotcem trochu jako veverkou běžící v bubnu. Představení – porada – seminář – představení. Píšu nějaké recenze, vypomáhal jsem Luděkovi Horkému v jeho semináři. Za volnější tempo jsem rád.

Když se podíváš na program letošní přehlídky, vyskočí na tebe něco, co tě zaujalo, zarazilo?

Mluvil o tom už Michal Zahálka. Zázitek mám z velikánské pestrosti. Z toho, že pojem činoherní divadlo je dnes velmi rozostřený. Minimálně dvě inscenace, které jsem viděl, Valérie a týden divů a ToŤ divadlo, jsou věci, které by patřily spíše na Písek, pokud bychom činohru chápali dogmaticky. Na druhou stranu je pestrost Volyně dána možná určitou úzkostí, se kterou je experimentální divadlo chápáno na Šrámkově Písku. Ale to si netroufám soudit. Za sebe musím říct, že už jsem viděl minimálně tři představení, která pro mě byla velkým zážitkem. Valérii, ToŤ a Archiv jazyků. Takže spokojenost je.

Profesí jsi dramaturg. Jak je na tom amatérské divadlo s dramaturgií? A nemyslím jen výběr textu.

Abych to mohl posoudit pořádně, musel bych pár let objíždět všechny přehlídky. Troufnu si ale tvrdit, že, co se změnilo oproti době třeba před deseti lety, je vztah amatérů k současné dramatice. Míra, s jakou se dnes hrají na přehlídkách současné věci, kvalitní současné věci, je nebyvalá. Často i v českých premiérách. Když vidím, že amatéři vyfouknou profesionálům normální romantickou kvalitní komedii Archiv jazyků... To je to, co mě na amatérském divadle těší. V tomhle ohledu mám pocit, že kontakt se současnou dramatikou je větší, než býval. Nicméně platilo a platit bude, že souborů, které si texty vybírají s nějakou dramaturgickou cílevědomostí, dokážou poznat slabiny textu a pracovat s touto informací, byla a je výrazná menšina. Když

jsem nedávno zpovídal velkého guru amatérského divadla Milana Strotzera a ptal se ho, zda má pocit, že v mýtických 70. a 80. letech byla špička výraznější a větší, říkal, že ten pocit ani nemá, i když se to s oblibou říká. Naříkat na to, že je takových souborů menšina, nemá opodstatnění.

Máš třeba sám pro sebe vysvětlení, proč amatérští divadelníci dramaturgii podceňují?

Oni ji nezřídka podceňují i profesionální divadelníci. Nevím, zda je to národní vlastnost. Můj oblíbenec Adam Gebrian umí v architektuře zformulovat trefné postřehy, jež platí pro kreativní provoz vůbec. A on říká, že máme tendenci podceňovat fázi úvodního plánování a vymýšlení, a to finančně i časově. V divadle to platí taky tak. Důvěra v to, že čas, který strávíme přemýšlením o tom, proč to chceme dělat, pro koho to chceme dělat, zda nám materiál umožní udělat to, co chceme, je malá. Radši hned jdeme zkoušet. Mám zkušenost s režiséry, že jsou ochotni, s nadsázkou řečeno, deset hodin navíc zkoušet, aby něco dostali z textu, než si najít o hodinu víc v přípravě. Jenže když se věc špatně nastaví v přípravě, tak už se z principu nemže dělat dobře.

Říkáš národní vlastnost. V cizině si dramaturgie a dramaturgů váží víc?

Dramaturgy jako takové u nás divadla mají, i když po...

DS Vrchlický Jaroměř / režie: Jan Sklenář

A. a V. Mrštíkové, M. Krobot, B. Rychlík: Rok na vsi

NAPASOVAL JSEM TO DO SEBE

Rozhovor s režisérem Janem Sklenářem

Jak se herec z Klicperova divadla v Hradci Králové dostane k režii v amatérském souboru DS Vrchlický Jaroměř?

Spolupráce začala před dvěma lety, kdy se soubor rozhodl, že by si chtěl zkusit práci s nějakým profíkem. Pepa Horáček, což je šéf divadla a hlavní herec, zavolał do Klicperáku, který byl nejbližší. A naše milá tajemnice jim dala číslo na mě. Protože jsem shodou okolností dostal od našeho uměleckého šéfa příležitost udělat představení v Besedě, které jsem měl čerstvě za sebou. A tak to nějak zaklaplo, siločáry se protuly. Bydlím pod kopcem, tak jsme si řekli, že to zkusíme. Minulý rok jsme udělali Ženitbu, se kterou jsme byli na kraji. Tohle je tedy moje druhá zkušenost se souborem.

Takže jsi vlastně dopředu přesně věděl, pro koho text vybíráš.

Ano. Tentokrát jsem chtěl, aby si zahráli všichni. V Ženitbě bylo jen jedenáct postav. A jich je aktivních čtyřicet. Chtěl jsem poznat i ostatní. Ilona Smejkalová, kamarádka, dramaturgyně v Národním divadle v Praze, mi poradila Rok na vsi. A mně se to strašně zalíbilo. Jsem Moravák a

mám k tomu vztah. A protnulo se mi to i v tom, že mám strašně rád režie Martina Františáka, pana Pitínského. Pro ně jsou to také zajímavá témata. A Břěta Rychlík a pan Krobot nám nechali volnou ruku, co se týče dramaturgie. Mohl jsem je sloučit. U každé mi něco chybělo.

Můžeš být konkrétnější?

Pan Krobot měl po formální stránce drama mnohem lépe uspořádané a vystavené. Ale chyběl tomu humor, malebnost. Chyběl tomu esprit moravského cítění, který mají Mrštíci v románu geniální. Břěta se zase na druhou stranu vznášel v oblacích. Měl tam však spoustu moravské emocionality, poezie, slovní zvukomalby, fórků. Napasoval jsem to do sebe. Dali mi k tomu souhlas.

Musel jsi soubor přemlouvát, nebo na to kývl hned?

Oni jsou na mě strašně hodní. Slepě mi věřili, že jsem vybral dobře. Vrhli se do toho po hlavě a až za chodu zjišťovali, co to všechno obnáší. Pak měli strach, a já taky, protože je to strašně rozsáhlá látka. I tím, že nejsem kovaný režisér. Jen mě to vlastně baví a

dělám to amatérsky. Báł jsem se, aby ta práce měla smysl. Abych je tři měsíce nehonil a pak to nestálo za prd.

Podle programu to vypadá, že se na inscenaci podílela celá Jaroměř.

To jo. Přece amatérské divadlo, ta veřejnoprávní povaha věci a energie lidí v daném místě k tomu přesně je. Vždyť divadlo je centrum, které lidi sdružuje. Ten přinese tamto, ten zařídí tohle. To se mi na tom strašně líbí.

Koukala jsem, že i po produkční stránce to máte dobře zvládnuté. Máte přístroj na bubliny, casy na kostýmy...

Je za tím obrovská práce Pepy Horáčka, ředitele kulturního střediska. Strašně to tam zvedl. A ten soubor má obrovskou tradici. Já si tam připadám jak v Klicperáku. Mají veškerou techniku a prostředky na výrobu. To, co jste viděli, zdaleka není moje práce. Oni jsou neuvěřitelní. Společně se nám podařilo protnout v energiích a vytáhnout ze sebe podstatné věci.

Helena Plicková

WWW.HABRUVKA.CZ – VÍCE NA: FACEBOOK.COM

Divadelní soubor Vrchlický z Jaroměře byl se svou inscenací Roku na vsi v neděli dopoledne předposledním představením první části národní přehlídky činoherního a hudebního divadla Piknik Volyně 2017. Ať byla dramaturgická volba tohoto titulu motivována jakkoliv, nelze inscenátorům i hereckému souboru upřít maximální snahu o její pravdivé a působivé vykreslení. Cílem jistě bylo maximálně zasáhnout diváka a poukázat na hlavní témata „Roku na vsi“, která jsou stále aktuálními a nadčasově platnými.

Co na první pohled upoutalo mou pozornost, je fakt, že si inscenátoři zvolili kompilaci dvou výrazných a svěbytných dramaturgických literárních děl bratří Mrštíků. Jednak vychází z vynikající dramaturgie Miroslava Krobota, která se stala základem jeho dnes již legendární inscenace v Národním divadle. A tuto pak prokládá dramaturgií Břetislava Rychlíka určenou v roce 2013 pro Jihočeské divadlo v Českých Budějovicích. Není bez zajímavosti, že pro svou inscenaci ve Zlíně v roce 2009 zvolil Břetislav Rychlík úpravu Krobotovu.

Na jedné straně zde tedy máme dramatickou předlohu, která se výsostně věnuje lidským osudům malé polisy na půdorysu antické tragédie spějící k nevyhnutelnému konci. Na straně druhé dramaturgií, která se snaží zaznamenat onen „folklórní rok na vsi“ se všemi jeho slavnostmi a svátky s jistou nadsázkou, nadhledem a odstupem. Tragické drama se zde má mísit s lyrickou folklórní veselohrou. Jde to? Může to fungovat? A pokud ano, pak za jakou cenu?

Jak jsem již naznačil ve svém úvodním slovu k inscenaci na rozborovém semináři, do jisté míry to samozřejmě fungovat může a i funguje. Tato kompilace dramaturgií je komfortní a funkční pro inscenátory i pro diváky. Jistě to platí pro první polovinu inscenace, kde se střídají dramatické s místy až komickými situacemi. Je to příjemné a díky zjevné „divadelnosti“, kterou inscenaci obdařil režisér Jan Sklenář, i působivé. Nakolik je to komfortní a fungující ve vztahu k předloze bratří Mrštíků prověřuje především druhá polovina inscenace. Zvláště sakrální a liturgická linka zde selhává hlavně díky tomu, že postava faráře je v první půlce komicky předimenzována a ve druhé proto ztrácí potřebnou autoritu ve svých „mravokárných a moralizujících“ promluvách k obyvatelům Habruvky. Jinak ze tří hlavních dějových pásem - tj. linka kolem rodiny starosty obce, linka Rybáře a jeho rodiny a linka nešťastného milostného trojúhelníku Vrbka-Vrbčena-Rybář, vychází nejčistěji a nejpřesvědčivěji motivická linka starosty. Především díky vynikajícímu výkonu Milana Hrycíka právě v roli starosty. Dějová linka Rybáře a jeho milenkyně Vrbčeny trpí ve druhé polovině lyricko-sentimentálním laděním jdoucím až do „pop“ stylu, který působí někdy až směšně. Možná to tak mělo být. Ale to nevíme nebo k tomu nemáme jednoznačné jevištní indicie. Inscenace je, i přes jakési mnohdy zkratkovité až „facebookové“ nastřelení charakterů postav, protkána řadou výborných hereckých i pěveckých výkonů (Bílá macecha, Antoš, Martin atd.) a působivých jevištních obrazů, kterým napomáhá i výrazná scénografie, kostýmy, svícení i hudba. Jakému hlavnímu tématu v inscenaci vše výše uvedené slouží lze jen stěží identifikovat a toto téma inscenace jednoznačně pojmenovat. Možná je to proto, že zde máme podvědomě tři výrazné a svěbytné inscenátory literární předlohy bratří Mrštíků. Miroslava Krobota, Břetislava Rychlíka a Jana Sklenáře, jejichž síly se nám, bohužel, ale zcela z logiky věci a z žánrové podstaty, nemohou sečíst.

Je zcela evidentní, že spolupráce souboru s Janem Sklenářem je oboustranně osvěžující a divadelně blahodárná. Soubor tato spolupráce evidentně baví a přes jistě výhrady má divadelní výsledky. Janu Sklenářovi je opláceno maximálním nasazením a disciplínou herců.

Těšíme se na jejich další společný opus!

Jaromír Hruška

Rok utekl, událostí mnoho.
Některé obrazy lepší, některé horší.
Celkově vydařené.

Petr, Aš

Moc pěkné, krásné představení. Po herecké i hudební stránce to bylo povedené. I když hudba byla někdy dost nahlas až jsme byli hluchí.

Marie a Míra, Hoslovice

Viděl jsem to potřetí, potřetí jsem spokojený divák. Potřetí mi tři hodiny utekly jako voda. Přestože tady je jeviště menší, než jsou zvyklí, tak se s tím vypořádali výtečně. Navíc jsme dnes viděli velmi poučenou práci nejen s hercem a scénou, ale i se světly.

Josef Jan, Česká Třebová

Jedno z nejlepších vesnických dramaturgií, která jsem viděl. Tady bylo všechno. Byla tam láska, byla tam smrt, bylo tam zrození, byla tam společnost na vsi. Dobře.

Jakub, Brno

Klobouk dolů. Nikdy bych nevěřil, že v amatérském divadle lze dostat tolik lidí na jeviště. Bylo to až takové monumentální. Je to silné slovo, ale sem, myslím, patří. Líbila se mi práce s emocemi. Hodilo se to tam. Úplně bych tam nemusel mít tu sexuální scénu s válením na zemi. Ne, že bych měl něco proti těmto věcem, ale nerýmovalo se mi to s tím, jak hráli zbytek.

Robert, Plzeň

Super, dokonce jsem se dojal. Snad první vesnické drama, kdy jsem byl dojatý. Vůbec jsem to nečekal.

Pavel, Brno

ROZŘEZANÉ KOČKY ÚPLNĚ NEMUSÍM

Rozhovor s režisérkou a představitelkou Heleny Adélou Červenkovou

Mrzáka Inishmannského jsi režírovala a navíc hraješ jednu z hlavních rolí.

Trošku omylem. Nenazkoušela jsem to. Hraje to slečna, které je opravdu šestnáct a studuje gympl. Má omezené časové možnosti. O víkendech, kdy bychom ji měli vyvézt na zájezd, je problém s rodiči. Většinu odehrála ona, ale přehlídky padly na mě. Já nemám režijní ambice. Přišel za mnou soubor, že mám něco zrežiovat. Vlastně nemám ani herecké ambice. Mě prostě jen strašně baví pozorovat divadlo. Být pasivní příjemce.

Jak ses k textu dostala?

Viděla jsem ho před více než deseti lety v Jihočeském divadle. Tam mě McDonagh zaujal. A zhruba v té samé době získal Ondřej Sokol Thalii pro umělce do třiatřiceti let. Věděla jsem, že ho překládá, tak jsem postupně viděla všechny McDonaghovy hry.

Takže to nebyla první zkušenost s jeho drsnou dramatikou.

Vůbec ne. Mám ráda drsný humor, ironii. A on to přesně naplňuje. Mrzák se mi líbí, že není až tak drsný. Třeba Poručík z Inishmoru je na mě už trochu moc. Rozřezané kočky úplně nemusím.

Pro McDonaghovy hry je typické, že divák horkotěžko najde postavu, se kterou by se mohl ztotožnit. U vaší inscenace to nebylo tak patrné.

Záměrně jsem naši inscenaci „zhodnila“. Postavy tak spíš působí jako truhlíci, než že bych je udělala zlé a drsné. Náš soubor je takový roztomilý. I v závislosti na hrách, které jsme dělali předtím. Myslím, že děcka by to ani nebavilo.

A nemyslíš si, že jsi tím ubrala na síle celého příběhu?

Počítala jsem s tím od začátku, už když jsem upravovala scénář, který jsem seškrtala asi o třetinu. Pro mě je poselství v tom, co říká Billy, že je tu spousta mrzáků, jen se to nepozná na tom, jak vypadají.

V čem byla režie náročná?

Žila jsem tím. Mrzák byl úplně všude. Při práci s textem, pak na zkouškách. Do toho dělám divadlu produkční. Vyděláváme si pohádkami na zájezdech. Takže jedna zkouška rovná se aranžovačka Mrzáka a oprašovačka Princezny se zlatou hvězdou. Byla to trochu schíza.

A co na tom bylo nejtěžší?

Nejtěžší bylo slevit z představ. Na

začátku jsem měla představu, kam až to půjde. Čím víc se blížila premiéra, tím víc jsem věděla, že to tam nedojde. Máme hrozný problém s technikou. Nemáme totiž žádné zázemí. Zkoušíme ve školce. Rekvizity jsou panenky, vláčky a kostičky, což je peklo.

Zkoušet Mrzáka ve školce, to je hodně bizarní.

No to hodně. Druhá naše možnost zkoušení je za Prahou, kde má představitel Doktora ohromnou fabriku na dentální techniku. Tam si rozložíme kulisy a můžeme ječet. A zkoušeli jsme tam scénu s vajíčky. Potřebovali jsme zjistit, jak to bude fungovat, jestli si vejcem neurazíme hlavu. A asi za týden nám přišla výhrůžná smska, ať si okamžitě dojedeme na brigádu to tam uklidit. Strašně to tam smrdělo, jak to plesnivělo. Postupem času, abychom neničili divadla, jsme došli k tomu, že uvnitř je voda se želatinou. Nejsou to vajíčka.

To mě vůbec nenapadlo.

Fakt? Zrovna tady to hodně cákalo, tak jsme si říkali, že to bude znát. Jsou to vyfouklá vajíčka, kam dáme vodu se želatinou a seshora a zespoda je zavoskujeme.

Helena Plicková

CHODÍ MRZÁK OKOLO

The Cripple of Inishmaan je zpráva o světě lidí, kteří způsobem existence a vzájemnými vztahy dělají ze svého vesmíru místo za hranicí běžné snesitelnosti. Teprve tady pojmenování „periferie“ dostává absolutní, hmatatelný rozměr. Překvapivě i zde je pořád vidět radost ze života. Tuhle ostrovní partičku nejspíš při životě drží hlavně bažení po ubližování bližnímu svému. Jako by si projevovali zájem jeden o druhého „školkovým“ způsobem. Asi bychom se shodli na tom, že mrzák je na jevišti jeden, ale „kriplama“ se to tu jen hemží.

Inscenace je vedená tradičními divadelními prostředky, bez snahy o ohromení jevištní magií. Vše, co je potřeba k pohlcení vnímavého diváka, je namícháno v samotném textu nebo mezi ním. Stačí jen důmyslnou režii dovést herce ke strukturovaným výkonům. Výkonům, které diváka bezpečně provedou od prvního uzlu příběhu až k tomu poslednímu. Rozhodně nechci Divadlu Akorát upírat to, že se jim povedlo uplést docela pevné lano, ale právě to uzlování (díky, kterému vám lano jen tak neproklouzne v dlaních) jako by inscenaci scházelo. Celý soubor je herecky vybaven a navíc se všichni aktéři pohybují v podstatě ve stejném levelu – tedy jsou vytvořeny optimální předpoklady pro ansámblový výkon, kdy může být v pravý okamžik viditelně nejdůležitější a nejlepší ten správný.

Rád přiznávám hercům, že své postavy dokáží udržet v příjemné stylizaci. Vlastní herectví je oprostěno od přehnaného psychologizování – jako bychom sledovali jen výsledky toho procesu. To umožňuje hercům zaujmout k postavám jistý odstup a obohatit výkon o svůj osobní komentář. Musím bohužel žalovat, že toto se daří jen občas. Dalším velkým potenciálem pro hereckou práci a rozehrávání jednotlivých situací je spojení cynismu a velkého kusu naivity v McDonaghových postavách. Také krutost a trochu něhy často vedle sebe položeny v překvapivých momentech mají inscenátoři tohoto textu každou chvíli po ruce. V těchto situacích ale režie jakoby nechtěla sobecky skórovat, ale naopak tyto hrany pečlivě obrušuje. Nejsem si jist, jestli snaha zajistit většině postav divákovu sympatii není v podstatě cestou proti autorovi. I díky tomu nedochází k existenciálnímu chvění, ale sledujeme jen existenční peripetie. A to i přes to, že velká pokora vůči předloze je u inscenace nezpochybnitelná.

René Vápeník

Nevím, připadalo mi to dlouhé. Celkově povedené, ale vážně zbytečně dlouhé. Možná je to tím, že už jsem unavený. Ale dojem je podobný ve srovnání s těmi lepšími představeními zde.

Jirka, Pardubice

Velmi se mi líbily jednotlivé herecké výkony, ale bylo tam na mě až příliš zvrátů a kombinací, které jsem nějak nestíhala a nezvládala je pobrat a zorientovat se v nich.

Kateřina, Liberec

Bylo to celé strašně utahané. Sedělo to příliš na zadku. A nepomohly k tomu ani technické nedostatky, třeba světla byla nějaká špatná. S pořádnou energií a technicky dotažené to je jistě docela dobrá inscenace, ale tahle mě uspávala.

Martin, Jihlava

Nemám moc ráda vulgární slova v divadle, ale sem to nějak patřilo. Moc se mi líbil výkon těch tet a také herce, který hrál mrzáka. Byl to velmi zajímavý příběh, dojemný i docela odpudivý. Ale celkově ano, dobré to bylo a zajímavé.

Eva, Volyně

Kombinace mojí únavy a jejich nesrozumitelné mluvy může za to, že jsem si to neužil. Nesedlo mi to a bylo to opravdu moc dlouhé. Škoda, určitě to umějí líp, navíc je to moc povedený příběh, ale nešel jsem s nima.

Honza, Praha

...dokončení ze strany 1

dobrych dramaturzich je shánka. Často se mě šéfové divadel ptají, zda o někom nevím. Dramaturgie je střeoevropský vynález, takže paušálně si netroufnu to hodnotit. Ale mám pocit, že v německojazyčném divadelním prostoru je autorita dramaturga jako někoho, kdo dává divadlu myšlenkové zázemí a profil, rozhodně větší než u nás.

Měl bys tedy pro amatéry nějakou dramaturgickou radu?

Zrovna dnes se mě na to ptal jeden ze seminaristů. Důležité jsou dvě věci. Za prvé, udržujte si rozhled. Koukejte na profesionální divadla, kupujte si DVD. Nikdy nebylo tak jednoduché dostat se k záznamům špičkových inscenací z celého světa, jako dnes. A hlavně, pokud chcete dělat činoherní interpretační divadlo, čtete. Není většího nebezpečí, než když nemáte načteno a ptáte se kolem sebe, zda někdo nezná nějakou pěknou hru, vy po ni sáhnete a až pozdě zjistíte, že pro vás není. Tedy fučíkovsky volám: Lidé, čtete! A za druhé, buďte sebekritičtí. Úlohou dramaturga není, jak říká jeden bonmot, vědět, na co soubor má, ale na co váš soubor nemá.

Čím se teď zabýváš ve svém profesním životě?

Už deset let jsem na plný úvazek v Městském divadle v Brně, kde jsem měl letos opravdu hodně práce včetně dvou autorských věcí. Myslím, že jedna z nich se dost povedla. Je to crazy jukebox muzikál, který se jmenuje foneticky Bítls. Hodně práce a dvě malé děti mě donutily omezit jak výuku, tak amatérské divadlo na minimum. Ale děti rostou, tak to bude lepší a lepší. V Buranteatru jsem zůstal jako takový doyen, který občas trouse moudré rady. Formálně jsem předsedou zapsaného spolku, ale energii momentálně dělají lidé o deset let mladší. Nicméně doufám, že příští sezónu se k nějaké práci u Buranů vrátím.

Martin Rumler

A co na to FAGI?

PROGRAM

Čtvrtek 11. května 2017

18.00 (K) Divadlo Duha Polná
režie: Petr Vaněk
Aldo Nicolaj: **Tři na lavičce**

20.30 (NN) Divadelní ateliér Domu UM Praha / režie: Filip Bařina
Marius Von Mayenburg: **Pes, noc a nůž**

23.00 Diskuse (*Tři na lavičce, Pes, noc a nůž*)

Pátek 12. května 2017

09.30 (NN) Divadelní klub Jirásek Česká Lípa / režie: Václav Klapka
Václav Klapka: **Commedia ála carte**

12.00 Diskuse (*Commedia ála carte*)

15.00 (NN) DS J.K.Tyl Lomnice nad Popelkou / režie: Petr Sádek
M. Glaser, O. Šubrtová: **Muž 7 sester**

18.30 Diskuse (*Muž 7 sester*)

20.00 (NN) DS Symposion Třebechovice pod Orebem / režie: Petr Hofman
Alfred Jarry: **Vono to pude aneb Král Ubu**

22.15 Diskuse (*Vono to pude aneb Král Ubu*)

Zpravodaj XXVI. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2017.
Redakce: Helena Plicková, Martin Rumler, David Slížek. Vydává Volyňská kultura.
Náklad 100 výtisků.